

אהבת מכונת הכביסה

ופנמיות מן הנרסל

כן. שוב הכל הולך הולך איתנו. ובעניין ללכת – אלה הם החיים. אנשים הולכים ואנשים באים. בחיי הפרטיים ישנה כרעע הליכה. ומן התא המישפחתי שלי התפעל חלקיק אחד והלך. אני מקווה שילך לבנות לעצמו חיים חדשים.

לילי אנין

הכל

הולך!

ועכשיו נעבור אליכם. כרגיל אני מלטפת אתכם ומתגעגעת אליכם מאוד. ועל כן מיהרתי אל השולחן כדי לכתוב. אף שהשולחן הזה היה יכול לשמש כזירה מינית לשניים-שלושה זוגות. אבל ויתרתי והחלטתי להשתמש הפעם בשולחן לכתוב בה לבד.

אני מקווה כי לא שכחתם את השיעורים הראשונים בהרג השיגרה. בהם המלצתי לכם על מקומות למישגלים מלבד חדר-המיטות. ולשולחן הייתי נותנת. בהחלט. ניקוד גבוה. יש, כמובן, עוד הרבה אפשרויות אחרות. אחת מידידותיי סיפרה לי לא מזמן שהיא מאוד נהנית לעשות זאת על מכונת-הכביסה. כאשר המכונה מכוונת לשלב הסחיטה המרעיד. ויש לה גם הצעה למגע אוראלי: הגבר שכוב על ביטנו בערסל. והיא מתחתי על כריות נוחות. הכל פנטזיות. אני מניחה. אבל טוב לפנטז.

ולבסוף: יקירי הצעירים, לא שכחתי אתכם. החופש נגמר. אך הכל הולך ילך איתכם גם לבית הספר. אני מבטיחה לבוא אליכם ולשמע מה אתם רוצים לדעת על המין ולא כמו אחרים. הכותבים מה שהם חושבים שאתם רוצים לדעת על המין. ובכן, חדדו את העפרונות וכתבו להכל הולך. ועכשיו. לעבודה:

לא לחכות

אני בחור לפני גיוס, בן 18, דרמיני, יפה וחתך. היו לי הרבה הצעות מפתות, מגברים

ומנשים. אך זמן רב סירבתי להם, בגלל המחלה האיומה איידס. בשנתיים האחרונות יש לי חבר. אנחנו

מבינים אחר את השני ויחסי-המין בינינו מהנים ומרגשים והכל, באמת, נהדר. אבל בשבועיים האחרונים אני לא מספיק לחשוב על המחלה, איידס, ואני רוצה לעבור בדיוק. הבעיה היא שאינני יודע היכן עוברים את הבדיקה הזאת.

יקירי, היסטריית האיידס נגעה גם בך. זה נכון שעניין האיידס הוא בהחלט לא-נעים, אבל אתה חייב להתייחס לעניין בהגיון. אתה גם חייב לומר זאת לידיך, ולא לחכות זמן רב מדי. כל מחלה, תהיה אשר תהיה, חייבת אינך כדי שאפשר יהיה לעשות משהו בנידון.

מחלת האיידס היא מחלה היכולה לקנן בגופו של אדם זמן רב, ואת סימניה תגלה רק כעבור שנים. התברר שהנגיף מתחיל בדרך כלל באיזור הפה והשיניים. נוצרת עששת חזקה ודלקות בחניכיים.

כדאי שתיגש בהקדם האפשרי אל בית-החולים קפלן ברחובות, שיש בו מחלקה טובה ומתוחכמת לגילוי האיידס.

שעיר ומיואש

לילי, אני מיואש לגמרי. אני בן 20, חייהי-המין שלי דלים ביותר ושואפים לאפס. כל זאת בגלל בעיה קטנה. אני שעיר יותר מגברים אחרים.

אני לא מכוער, אך בעיית השיער מפריעה. לא מדובר בשיער על החזה והרגליים, אלא בשיער על הכתפיים והגב. פנתי לקוסמטיקאיות, אך אף אחת אינה רוצה לטפל בי. ניסיתי לחמץ את השיער, אך זה לא זה. עכשיו אני מוחש את התבשיר החדש סופט אנד איז, אך אני לא מצליח להשיג אותו.

היי, היי, גרמה לי שהגזמת. קודם כל, יקירי, הכל עניין של טעם, והאמן לי שגם לגברים שעירים זה הולך. הלא הכל הולך. בדיוק כמו שאתה רואה בלונדית משגעת ואוחז בזרועו של גמד מקריח וממושקף. אני חושבת שאתה יוצר לעצמך תיסכול המתבטא, בסופו של דבר, ברפוסיותההנהגות נחותים, וכאשר הצד שכנגד חש כתיסכולים, הוא מעדיף ללכת. אם אתה מכוער בעיניך, תהיה מכוער גם בעיניה. כאשר לקוסמטיקאיות. אני מתפלאה מאוד. הן מטפלות בנשים משופמות, בעלות שיער כחזה ועל הישבן, אז למה לא בך? ובאשר לתכשיר סופט אנד איז, ניתן להשיגו בחנויות-התמרוקים המוכרות בדזינגוף סנטר בתל-אביב.

ומה שלא יהיה, בהצלחה, עם או בלי שיער. העיקר הוא התיקשות ולא השיער הוא שישנה דברים משמעותיים בחיך. בדיוק כפי שכתסלירה או פוילה או מוס טיבוע קטן אחר אינם גורמים לפירוד בין שניים שנוצרה ביניהם כימיה נכונה. ולבסוף – זה סופו של קיץ. נצלו אותו לפעילות. הקיץ הוא העת למישחקים ואהבה.

במדינה

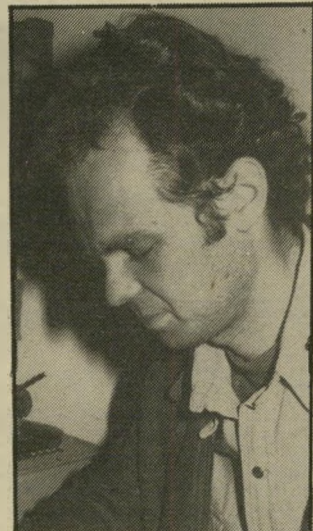
דרכי אדם

התנצלות גאונית

מישהו היה צריך להשמיץ את המשורר. אם כן, מדוע לא יעשה זאת המשורר עצמו?

מיהו גאון? מנחם בן. כך כתוב שחור על גבי לבן. ולא מפי מנחם בן, חלילה. אומנם, הרברים מופיעים על כריכת ספרו החדש של בן, ספר-שירים העומד להופיע לקראת ראש-השנה. אך הרברים צוטטו מפי אישי-ספרות אחר – הר"ר גבריאל מוקד, המבקר הידוע.

מוקד ועם. מעולם לא אמרתי על מנחם בן שהוא משורר גאון, ואני גם לא חושב כך! רתח. דרישתו: שהרברים יימחקו מכריכת ספרו של בן, טרם הופעו.

משורר בן
כן גאון

גם לא חצי. זה יצר מצב מביך. כריכת הספר כבר מודפסת, והשמת הציון הגאוני היה מחייב את זריקת כל הכריכות המודפסות לערימת-האשפה והרפסת כריכות חדשות.

כתחילת הציע בן למוקד לפרסם הכחשה בכל העיתונים, ואף להשמיץ בה את עצמו.

אחרי דין-דברים סיפורי מאוד, הציע בן שהוא ינסה בעצמו את ההכחשה וההשמצה על עצמו. בן ינסה, ומוקד ישלח את הגוסס לכל העיתונים – בשמו של מוקד, כמובן.

למחרת היום כבר חיכה המיכתב בתבנית-הדואר של מוקד, ובו כתוב בין השאר, בכתב-ידו של מנחם בן:

"מי כמו מנחם בן יודע, כי בניגוד למה שצוטט על שער ספרו, מעולם לא ראיתי בו גאון, וממילא מעולם לא הגרתי אותו ככזה. בחור מוכשר באחדים משיריו – לאו דווקא בספרו האחרון – כנראה שכן. גאון – בוודאי שלא. גם לא חצי גאון, אגב." נראה כי יש למשורר צורות שונות להוכחת גאוניותו.

דרכי חיים

מיספר סודי

ביצר לזכות בכמה שטחיים יקרים וביצר להוציא כסף מהקיר

לפעמים נרמה שכל הכסף שהג נבים, השורדים והרמאים מצליחים להוציא מהאזרחים ממש מגיע להם. מצד שני נרמה שאילו הם היו מצליחים להעביר את התיחום שלהם, את אומץ-הלב ואת ההתחדשות המתמדת,

למדע, למשל, היתה ישראל כיום מדינה מפותחת ביותר. כמעט בכל חודש מתחלפות השי-טות, ובכל פעם הן מעניינות יותר. שיטת מנקייה-שטיחים כבר ידועה. עולה בחור ועל כתפו שטיח ושואל את השכנים האם גם הם רוצים ניקוי שטיח. השכנים, שכבר רואים שאיזר שהי שכנה נתנה לו שטיח, נותנים לו גם הם, וכך הולך לו הבחור הביתה כשבידו שלושה-ארבעה שטיחים יפים ויקרים.

יש השיטה של עזרה לנהגת. שני חברה רואים שמתוך מכונת יוצאת אשה, כרגע היא מסתלקת מהמקום, ומחכים את אחר מצמיגי המכונת. היא רואה את הגלגל, ומייד אחר מהנשמות הטובות ניגש ומציע את עזרתו. בעודו מחליף את הגלגל ובעלת המכונת עוזרת לו, מסלק בך-זוגו את ארנק של

מבקר מוקד
לא גאון

הנהגת מתוך המכונת, ואת כל שאר דברי הערר.

שיטת השוטר. יש עוד שיטות רבות מאד. האחרונה שבהן היא שיטת השוטר.

בביתה של גברת תל-אביבית אחת צילצל השבוע הטלפון, ועל הקו היה שוטר ממיטרת-דינגוף, שהציג את עצמו וסיפר לה שהמיטרה תפסה "שני בני מיעוטים", ובידם ארנק שלפי דעתו שייך לה. השוטר ביקש מהגברת פרטים מזהים והיא אמרה שזה באמת הארנק שלה.

השוטר שאל מה מיספר תעודת-הזהות שלה, והיא אמרה לו את המיספר. אז הוא שאל גם מה המיספר הסודי שלה בכספומט, והגברת אמרה את המיספר. השוטר, שנוכח כי הארנק אומנם שייך לאשה, ביקש ממנה לבוא לתנת-המיטרה ולקחת את הארנק בתורה.

רק מאוחר יותר הסתבר שהשוטר לא היה אלא הגנב עצמו, ובעזרת המיספר הסודי של הכספומט הוא הצליח להוציא 300 שקל מהקיר. הארנק, כמובן, לא נמצא עד היום, ולא הכסף ולא התעודות, ואף שוטר אמיתי אחד לא ראה ולא שמע עליו.

לידיעת כל האזרחים, נושאי הכרטיסים המגנטיים למיניהם: המיספר הסודי שלהם הוא סודי לגמרי. אין אומרים אותו לאיש, לא לשוטרים ואף לא למנהל-הבנק.

מנגנון

מאגרות

הדיפלומטיה הישראלית

אינדואני ששמו שילנסקי

באחד מסיווריו של הקונסול בהלנה, בירתה של מדינת-המיכרות האמרי-קאית מונטנה, התייצב לפניו אינדואני בן שבט הסיאו, משמורת האינדואנים המקומית, הציג עצמו בשם דאמון